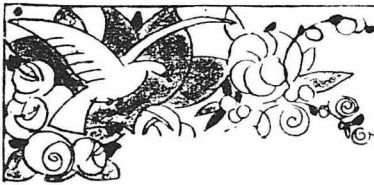

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Του ΣΑΡΑ ΝΤΟΥΛΥ

ΜΙΑ ΕΥΕΡΓΕΣΙΑ

Ένα θερινό απόγευμα ο Ζορζ Μορβάλ κοιράστηκε και μελαγχολήσε να περπατά μόνος και γύρισε στο μικρό διαμέρισμα που κρατούσε στο ξενοδοχείο. Η καμαριέρα έτοιμολομένη της απουσίας του νέου, έσυρίξε.

Τελείωσε τη δουλειά σου, της είπε ο Ζορζ, δέν με πειράζεις. Και αφού κάθισες σε μία πολυθρόνα, έμπλεξες στο παράθυρο το άνοιγμένο προς τον κήπο, βύθισες το ρεμβώδες βλέμμα του στον ουρανό και στη λίμνη κι' άρχισες να σκεπτάσαι πόσο άδεια ήταν η άνεργη, η άσπολη, η δίχως αγάλη και άφοβησση σε κάποιον ζώητου.

Όσφανάς από πέντε χρονών παιδί, ο Ζορζ δέν είχε άλλον συγγενή παρά έναν γέρο εξάδελφο που έμεινε στην επαρχία. Ο εξάδελφος αυτός τον έβλεπε στο σχολείο και έθεώρησε ότι έξεπλήρωσε όλα τα προς τον Ζορζ συγγενικά του καθήκοντα, αυξάνοντας επιδέξια την περιουσία του. Όταν ένληκιάθηκε ο Ζορζ κι' έγινε κάτοχος της μεγάλης αυτής περιουσίας, είδε με θλίψη του ότι δέν μπορούσε να την άπολύσει, γιατί ή όραματί του ή μόνωση μέσα στην όποία είχε μεγαλώσει, τον είχαν κάνει τόσο δειλό και μελαγχολικό, ώστε δέν είχε κέρη για τίποτε. Για να ξυπνήσει μέσα του την αγάλη της ζωής, ο Ζορζ έπελάρησε να έργαση. Σ' όλες τις έργασίες όμως στις όποιες άσχολήθηκε έπεσε έξω από άδεξιότητα, από άτξασοσύνη...

Στον έρωτα, οι άπόπειρές του δέν είχαν μεγαλείτερη έπιτυχία. Αν και συμπαιθητικό παλληζάρι, ο Ζορζ Μορβάλ, δέν άρεσε καθόλου. Οι γυναίκες τον εύρασαν άναγο, αλλά και ο ίδιος γλήγορα τις βαρύντανε γιατί καταλάβαινε ότι κι' αν κάποτε τούδειναν συμπάθεια, το έκαναν από όπολογοισμό. Έτσι ή ψυχή του που λαχρούσε τρυφερότητα και έδονεϊτο από καλωσύνη, είχε βυθίσει σε μαύρη άνία!

Από τα σύννεφα, που παρακολούθησε άρηρημένος το άσσοπό τους ταξείδι στον αϊθέρα, ο Ζορζ κατέβασε το βλέμμα του στον κήπο. Η γηραιά κυρία με το όμορφο όχοδ πρόσωπο, με τα μάτια τα βαθουλωμένα από ένα μιστηριώδη πόνο, ή γηραιά κυρία ή όποία την προηγούμενη μέρα είχε τόσο παράξενα σιωπήσει, όταν για μία στιγμή συναντήθηκαν, κατά το δειλινό, σ' ένα μονοπάτι του κήπου με τον Ζορζ, ήταν καθισμένη τώρα έμπρός στην πρασιανά, στον ίσσιο μάς φτελιά.

Η κυρία αυτή φαίνεται πιο μελαγχολική από μένα! είπε μεγαλοφώνως ο Ζορζ.

Η καμαριέρα που έσκόνηζε έζεινή τη στιγμή ένα τραπέζι κοντά του, έθεώρησε καθήκον της να του δώσει έξηγήσεις:

Ο κύριος θα έννοι, χωρίς άλλο, την κ. Βαλβέν, είπε. Είπε τραλλιή κυρία! Α! ή όχι έπιμινδυνη, πολύ ήσυχη άπεναντίας. Ο μονάξιμος της γιάος, ο Μανουίλιος, μόλις τελείωσε το γυμνάσιο σποτώθηκε σ' ένα κνήγι, πάνε πέντε χρόνια τώρα. Όταν συνέβη το δυστύχημα αυτό, ή κ. Βαλβέν ήταν πολύ άρροστη και δέν ετόλμησαν να της φανερώσουν το θάνατο του γηού της. Η άρρώστεια της έν τω μεταξύ επεδιανώθη, έπασε σε βαθιά μελαγχολία κι' αναζητούσε διαζώε το παιδί της. Το μωλό της ταράχτηκε κι' από τότε πιστεύει ότι θα ξαναδη το παιδί της και περιμένει άνυπόμονα την έπιστοφή του. Κάθε χρόνο έρχεται και μένει εδω πέρα. Μά όταν φθάση ή έποχή των περιηγητών, έπειδη ή χλωμάδα της και τα παράξενα φροσιμάτια της τους κάνουν δυσάρεστη έντύπωση και τους στενοχωρούν, για να μη μάς ζημιώση, φεύγει. Και άσφιως σήμερα πρόκειται να φύγη. Έχει κιολα παραγγυληεί το άμάτι της.

Καζομοση γυναίκα! άναστράσε ο Μορβάλ. Η άδιάζοπη άνησυχία της μου έξηγει γιατί σιζήτησε τόσο παράξενα, όταν χθές πέρασα από κοντά της.

Έτσι ταράζει πάντα όταν βλέπει νέους της ίδιας άπάνω κήτου ήλικίας με του γηού της; ποδ έμασε. Και όσο για την συγγίνηση που αισθάνθηκε, όταν σας είδε, έστο και στο θαμπό φως του άπόβραδου, αυτό δέ με ξαφνίζει. Αν ος έβλεπε από πιο κοντά και σε πολυ φως, θα ταράζοτανε άζορη περισσότερο: μοιάζετς πολυ με το γηό της!

Και πως το ξέρετς;

Η κ. Βαλβέν, όπου και αν βοίσειται, βάζει πάντα την φωτογραφία του γηού της, πάνω σ' ένα τραπέζι, κοντά της. Η φωτογραφία αυτή, και όταν άκόμη έτοιμασθούν ή βαλίτσες της και κλειστούνε, μένει έξω, ως την τελευταία στιγμή, γιατί θέλει να την έχει πάντα μαζί της μέσα σ' ένα τσαντάκι που κρατεί στο χέρι της. Αν έπιθυμεί ο κύριος να πευδη για την όμοιότητα αυτή πετιέμαι μία στιγμή και τη φέρον.

Και πριν ο Μορβάλ προφτάση να φέρη

άντιρρηση, ή καμαριέρα βγήκε και σε λίγο έμασε τη φωτογραφία.

Έχεις δικη, πράγματι μου μοιάζει, είπε ο Μορβάλ, αφού την ζύτταξε προσεκτικα. Αν ήμουν μάλιστα λίγα χρόνια μικρότερος, στην ήλικία του γηού της, ή όμοιότης θα ήταν καταληκτική. Πήγαινε την όμως τώρα πίσω, έφροσθεσε, μη τυχόν άντιληφθή ή κυρία Βαλβέν την άδιαζοπή μου.

Όταν έμεινε μόνος ο Μορβάλ σκέφτηκε ότι είχε κάνει άσχημα όταν συναντήθηκε με την γηρά κυρία στον κήπο, σ' άπομακρυνθή τόσο γλήγορα από κοντά της... Θα ήταν ίσως εύτυχης αν τον έβλεπε καλύτερα, αν του μιλούσε...

Αν μοιάζω τόσο πολυ με τον γηό της, είπεν ο νέος, το άντιζουμά μου θα θύμιζε στην φτωχή αυτή μητέρα στιγμές εύτυχίας, θα της έδινε μία φευδαίσθητη σύντομη άλλα γλυκεία. Ω! αν μπορούσα να δώσω, έστο και μία στιγμή, λίγη χαρά σε κάποιον!... Θα βεβαιώσωμην έτοι ότι δέν είμαι έντελως άχρηστος σ' αυτό τον κόσμο!

Κατεχόμενος από την ιδέα αυτή ο Μορβάλ κατέβηκε στον κήπο. Η κ. Βαλβέν ήταν άποζομωμένη σε μία φάθνη καρέκλα. Όταν την είδε ο Μορβάλ όπισθοχώρησε για να φύγη. Την ίδια όμως στιγμή άκούστηκε ξαφνικά κάποιος κρότος και ή κυρία ξύπνησε τρομαγμένη. Μόλις έπασαν τα μάτια της στον Μορβάλ, ή μορφή της φωτισήθηκε από χαρά.

Μαυρίσει... πηθύρισε, παιδί μου... έσύ, έσύ!

Και ή δύστυχη γυναίκα σιζώθηκε, έπεσε στην άγκαλιά του νέου, τον έσφιξε με λυγμούς κι' άρχισε να του λέη:

Σε ξαναβρήκα έπιτέλους! Ω! τώερα καλά πως θα μου έαναρχώσου! Γι' αυτό και δέν άπελίτηκα. Φίλησέ με! Άλλάσε λίγο έπειτα από τόσα χρόνια που έχω να σε ιδω. Έγινες έντελως παλληζάρι, ένα όμορφο παλληζάρι! Ω! τι εύτυχισμένη που είσαι! Μά φίλησέ με λοιπόν και άπάντησέ μου, για να ξανακούσω τη φωνή σου, μεγάλο μου άγαπημένο μου άγορί!...

Χωρίς ως τόσο να του δώσει τον καιρό σ' άπαντήρη, με τα μάτια γεμάτα από μόν άπείστη τρυφερότητα, με το πρόσωπο όλοφώτεινο από χαρά, μιλούσε, μιλούσε όλοένα:

Ω μη μου φύγες!... Αν ήξερες πόσο ύπέφερα! Σε αναζητούσα με τα μάτια μου με όλη μου την ψυχή! Μου φαίνεταν ότι ήμουν βυθισμένη στο σκότος. Μου φαίνεται ότι τραλλάηκα κιάλα!

Φοβόμαι τόσο πολυ μη σε ξαναδώσω!... Μη μ' άφήσης πιά. Πέε ότι δέ θα έγκαταλείψες ποτέ πιά τη φτωχή σου μητερούλα!

Πιαμένος στην παγίδα του σίκτου του, ο Μορβάλ σποπούσε άναποφάσιτος. Το ξέσπασμα όμως του μητρικού πόνου της στωχής τραλλιής ήταν τόσο σπαρχυζό, ώστε τον κατέλαβε μία άκατανίκητη συγγίνηση κι' έννοιους δάκρυα να βρέσουν τα μάτια του.

Παιδάκι μου, παιδάκι μου, κλας και σύ! Είσαι λοιπόν εύτυχιμένος που ξαναβλέπεις την γηρά σου μητέρα; Δέν σοφ την έκανε λοιπόν ο πόνος άγνωρίστη; Ω τι εύτυχία που νοιώθω! Μου φαίνεται ότι ξαναζωτάνεψα. Φίλησέ με, φίλησέ με, παιδί μου, δυνατά. Έχω άνάγη να νοιώσω τα φιλιά σου για να πιστέψω ότι δέν όνειροίμαι... Ω, αν ήταν όνειρο... Αν ήταν να ξυπνήω και να βρεθώ πάλιν μόνη, δίχως έσένα, θα πέθανα!

Η κ. Βαλβέν επρόφρε με τόσο τρανιζό και άπεγνωσμένο τόνο τα τελευταία αυτά λόγια, ώστε ο Μορβάλ άνατράχισε. Είχε άρχίσει κιάλα να έγκαταλείπεται στο άγκάλιασμά της, έντελως άσυνοίσθητος.

Είχε άρχίσει να βοίρη στα γάδια της μη γλώα προτωδοζίαση, αυτός ποδ δέν είχε γνωρίσει ποτέ μητρικά γάδια. Μπρός στα μάτια της φτωχής αυτής τραλλιής, τα βαθουλωμένα από τα τόσα δάκρυα, που λαμτροζοπούσαν τώρα από έλλαιδα, δέν είχε τη δύναμη να όμολογήση την άλήθεια.

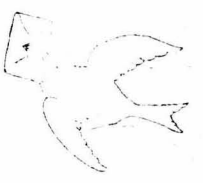
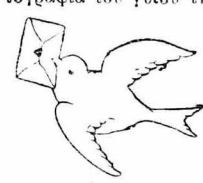
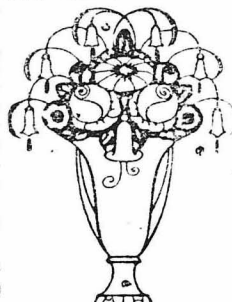
Θά ήταν δολοφονία συλλογιόταν, να της φανερώσω την άλήθεια. Και γιατί να την φανερώσω; γιατί να της συντρέψω την καρδιά; Γιατί να μην παρανένη την παρηγορητική αυτήν ψευδαίσθηση;

Έξαφνα ή κα Βαλβέν μ' έναν τόνο ίζεσίας, τρέμοντας όλη από άνησυχία, ρώτησε:

Είμαι ύποχρωμένη να φύγω σήμερα, έλα μαζί μου... Δέν είνε άλήθεια ότι θάοθης μαζί με την φτωχή σου μητερούλα; Δέ θα σε σπλαβώσω για καιρό; ο πόμος μ' έκανε τόσο γηρά, τόσο!...

Έτσι καθώς ήταν πλημυρωμένος από σίκτο, του στάθηκε άδύνατον άσνηθή.

Ναί, μητερούλα μου... θάοθω μαζί σου... δέ θα σ' αφήσω... δέ θα σ' άφήσω

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Παραδειγματισμός

Στην αρχαία Ελλάδα υπήρχε κάποιος νόμος σύμφωνα με τον οποίον όποιος είχε περιπέσει στο άμαρτημα της μοιχείας όφειλε να τιμωρηθῆ δι' έξορύξεως των δύο οφθαλμών. Μόλις είχε τεθῆ εις εφαρμογήν ο νέος αυτός νόμος, ο πρώτος που συνελήφθη και παρεπέμφθη να δικασθῆ ἦταν ο γυιός του... εμπνευσθέντος και ψηφίσαντος τόν νόμον αυτόν. "Όλη ἡ πόλις τότε, φόρον τιμῆς αποδίδουσα πρὸς τὸν πατέρα, ἐξήτησε νὰ ἐξαίρεθῆ ὁ γυιός του ἀπὸ τὴν τρομερὴ αὐτῆ τιμωρία. Ὁ νομοθέτης στὴν ἀρχὴ δὲν ἐδέχθη. Τέλος ὅμως, πιεζόμενος ἀπὸ τὶς παρακλήσεις τοῦ λαοῦ, ἀναγκάσθηκε νὰ κάμῃ τὸ ἐξῆς : "Ἐβγαλε τὸ ἓνα μάτι τοῦ γυιου του, γιὰ νὰ ἐφαρμοσθῆ ὁμοῦ καὶ ὁ νόμος ἐξορύξε καὶ ἓνα τῶν ἰδικῶν του οφθαλμῶν !...

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, μοιρασθεὶς τὴν τιμωρία μὲ τὸν γυιό του, ἀφ' ἑνὸς ἐτήρησε τὸν νόμον καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐφέρθηκε σάν τρυφερός πατέρας.

"Ένας εὐδυνειδίχτης νομοθέτης

Ὁ νομοθέτης τῶν Συρακουσίων Διοκλῆς εἶχεν ὀρίσει διὰ νόμον ὅτι θὰ ἐτιμωροῦτο διὰ θανάτου ὅποιος ἐνεφανίζετο ὀπλισμένος στὴ δημοσίᾳ Πλατεία.

Λίγον καιρὸ κατόπιν πληροφορηθεὶς ὅτι ὁ ἐχθρὸς εἶχεν εἰσβάλει εἰς Συρακούσας, ἄρπασε τὸ σπαθί του καὶ ἔτρεξε γιὰ νὰ πολεμήσῃ. Ἐνῶ ἔτρεχε, τὸν εἰδοποίησαν πὸς τὴν πλατεία τῆς πόλεως ἐγγενοὶ μάχη. Ὁ Διοκλῆς διευθύνθηκε τρέχοντας πρὸς τὰ ἐκεῖ. Κάποιος τότε βλέποντάς τον εἶπε ὀρματωμένον, τοῦ φώναξε :

- "Ὡστε παραβαίνεις ὁ ἴδιος τὸν νόμον σου ; ...
- "Ἰα-ἰα πὸν τὸν ἐφαρμόσω ! ἀπῆντησεν ὁ Διοκλῆς, καὶ συγχρόνως ἐμπῆξε τὸ σπαθί του στὸ στήθος του.

*Η εὐδυμία ἑνὸς λεπρού

Ὁ πατήρ-Κασουπὲν διηγείται τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτο : Κάποιος περιηγητῆς, εἶχε πάει, κάποτε, ἐκδρομῆς ὅταν, ἄκουσεν ἔξαπνα ἓνα γλυκύτατο καὶ σιγαλὸ τραγούδι. Τοῦ ἐγεννήθη ἀμέσως ἡ περιέργεια νὰ γνωρίσῃ ποίος ἦταν αὐτὸς πὸν τραγουδοῦσε τὸσον ὄμοια. Ἐπληρώσας, λοιπὸν, πρὸς τὸ μέρος τοῦ τραγουδιστοῦ καὶ μὲ μεγάλη ἐκπλήξη ἀντίκρουσε ἓναν λεπρὸ τὸν ὁποῖο τὸ σῶμα ἐπέφερε κομμικιαστὰ !... Ἐγμῶτος ἀπορία, ὁ περιηγητῆς τὸν ἐρόφησε πὸς, στὴν κατάστασιν στὴν ὁποίαν βρισκόταν εἶχε κέρει γιὰ τραγούδι.

- Μὰ εἶνε νὰ μὴ τραγουδῶ, ἀπήντησεν ὁ λεπρὸς, ἐφ' ὅσον βλέπω τὸ ἀπαίσιο τεῖχος τοῦ στρατοῦ μου, πὸν μὲ χωρίζει ἀπὸ τὸν Θεὸ, νὰ φεύγῃ κομμικία-κομμικία !...

Μία ἀπάντησις τοῦ Βολταίρου

Κάποιος ἐκβιαστής ἔγραψε κάποτε στὸν Βολταίρου :
 - "Ἐτύπωσα, κύριε, ἓναν λιβελλο ἐναντίον σας, σὲ τετρακόσια ἀντίτυπα. Ἐάν θέλετε, στείλιτε μου τετρακόσιες λίβρες καὶ θὰ σὰς τὰ στείλω νὰ τὰ καταστρέψετε..."
 Ὁ Βολταίρου τοῦ ἀπάντησε :
 - «Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε, γιὰ τὴν προσφορά σας. Ἐπ' ὀδενὶ λόγῳ ἔννοῦ ἂν καταγραφῶ τῆς εἰγενοῦς σας καλοσύνης. Ἡ πόλις πὸν μὲ προτείνετε, θὰ σὰς ἐξημίωνε. Ὡστε, καλλίτερα εἶνε νὰ πουλήσετε λιανικῶς ὅλα τὰ ἀντίτυπα τοῦ λιβελλογραφημάτος σας. Ἐφ' ὅσον μάλιστα γράφετε γιὰ μένα, θὰ τὰ πουλήσετε, ἀσφαλῶς, ὅλα, σὲ πρώτης τάξεως τιμῆ, καὶ θὰ κερδίσετε περισσότερο ἀπὸ τετρακόσιες λίβρες !»

ποτέ πιά, τῆς εἶπε.
 - Τότε τρέξε γρήγορα νὰ ἐτοιμαστῆς, γιατί δὲς τὸ ἀμάξι, μιάς περιμένει νιόλις, μπροστὰ σὺ ἐνοδοχείο !

Ὁταν πῆγε στὸ δωμάτιο του ὁ Μορβάλ προσπάθησε ν' ἀντιμετωπίσῃ ψυχραιμότερα τὴν κατάστασιν. Ἄλλ' οἱ δισταγμοὶ τοῦ δὲν ἐξορτήσαν πολὺ. Τοῦ φάνηξε ὅτι θὰ ἦταν ἐγγλημα, ἔπειτα ἀπ' τὴ χαρά πὸν τῆς εἶχε δώσει νὰ ξαναβυθίσῃ σὲ μεγαλύτερο ἀπὸ πρὶν πόνο τὴν φτωχὴ γῆρᾳ. Φανεραζότανε τὴν πορεσίῃ ἀναμονὴ τῆς καὶ τὴν ἀγωνία τῆς, τὴν ἀπελπισία τῆς, τὸν θανάσιμὸ τῆς σπαραγμὸ, ἀν μάλιστα ὅτι ὁ γυιὸς τῆς ἔφευγε μακριὰ τῆς γιὰ δευτεροὶ φορᾳ. Καὶ καθὼς ἐστίβαζε ἀνάκατα τὰ πράγματα τὸ σῆς βλατίεας του, ὁ Μορβάλ ψιθύριζε :

- Ὅχι δὲν πρέπει νὰ τὴν γελᾶσω, ὄχι δὲν μπορῶ νὰ τὴν γελᾶσω !

Δεῖνα λεπτὰ ἀργότερα, καθισμένος σ' ἓνα ἀμάξι πὸν τῶσσαν δυὸ ὄμορφα ἄλογα, πλάι στὴν ἀγνοοῦσα αὐτῆ γηραιὰ κυρία πὸν ἐνόμιζε ὅτι εἶνε μητέρα του, ὁ Ζορὲ Μορβάλ ἄφηγε νὰ τὸν πηγαῖον καὶ αὐτὸς δὲν ἤξερος πῶς, πρὸς μιὰ μακρυνὴ κατοικία τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε ἰδεῖ ποτέ, πρὸς ἓνα μέλλον γεμάτο μυστήρια. Καὶ ἀποφεύγοντας νὰ πολυσκέπτεται τὴν δυσκολία τοῦ νέου ὁδου μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτῃ ἀπὸ μιὰ χαρὰ πὸν ποτέ ἄλλοτε δὲν εἶχε δοκιμάσει ὡς τότε, ὁ Ζορὲ ἄκουγε χαμογελώνας τὸ συγνηθιστὸ τιτίβισμα τῆς τόσο συμπαιδικῆς τρελλῆς.

Καὶ νοιώθοντας μέσα του νὰ ζυτᾶν ἡ ἀγάτῃ τῆς ζωῆς πὸν τόσο τῆ λαχταροῦσε, σχεδὸν μεθυμένος ἀπὸ ἰζανοποίηση, συλλογότανε :

- Εἶνε ἡ πρώτη φορᾳ στὴ ζωῆ μου πὸν χαρίζω καὶ ἐγὼ τὴν εὐτυχία !...
 Σαρλ Ντόλυ

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

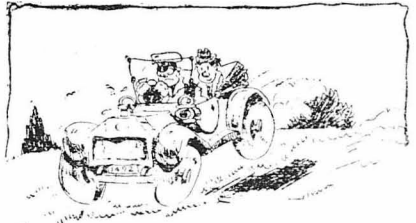
ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ, ΔΙΑΛΟΓΟΙ, ΑΠΡΟΨΙΤΑ, ΑΣΤΕΙΑ

Ὁ κύριος Ἀριστοδῆμος δὲν ἐνοσθεῖ νὰ ἀνεβῆ σὲ αὐτοκίνητο. Κάποιος φίλος του ὅμως ἐβῆλθηκε νὰ τὸν μεταπέσει καὶ τὸ πέτυχε.

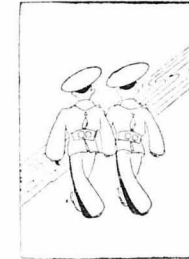
- Ἐλα, τὸν εἶπε, καὶ θὰ ἰδῆς τί ὄμορφα πὸν εἶνε. Πηγαίνοντας μὲ τὸ αὐτοκίνητο βλέπει καλὰ πράγματα πὸν δὲν τὰ βλέπει ὅταν πηγαίνει πεδῶς.

Ὁ κύριος Ἀριστοδῆμος ἐπεισθῆκε καὶ πῆγε. Στὸ ὄμορφο ὁμοῦς ἔγινε μιὰ συγκρούσις καὶ βοήθησαν καὶ αὐτὸς καὶ ὁ φίλος του πεταγμένοι σ' ἓνα γατάκι μὲ τὰ πλευράμωσοσπασμένα!

- Εἶχες δίκιο, λέει ὁ Ἀριστοδῆμος στὸν φίλο του. Πηγαίνοντας καὶ μὲ τὸ αὐτοκίνητο βλέπει... πολλὰ πράγματα... Ἀκόμη καὶ τὸ χάμο !...

Ὁ ἄγγλος ἀξιοματικὸς ἐμπῆκεν μιὰ μέρα σ' ἓνα κατόστημα καὶ ζήτησαν κάτι. Μιλοῦσαν ὁμοῦ ἀγγλικά καὶ καλὰ δὲν καταλάβαινεν τί λένε. Ὁ κατωστηριάζων ἠμῶς εἶπε ὅτι θὰ κερδίσῃ λίγες μὲ ὄμορφα τὰ πρόμα τους, ἐκμητοποίησε ὅλους τοὺς ἐπαλλήλους του γιὰ νὰ βοῦθῃ κανένα ἀγρομαθῆ ἐκεῖ γύρω. Οἱ ἐπαλλήλοι ἔτρεξαν δεξιά καὶ ἀριστερά καὶ ἐπειθὲ ἀγορεύσαν νὰ γνοίσουν, ὁ κατωστηριάζων προσέφερε σὺς ἐγγλέους γλυκὸ καὶ ταγάρο, θέλοντας νὰ τοὺς ποιοποιήσῃ.

Τέλος σὲ λίγο ἔφτασαν καὶ οἱ ἐπαλλήλοι μ' ἓνα διευρημέα, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἀνεγνώσθηκε μὲ τοὺς ἐγγλέους, εἶπε στὸν κατωστηριάζων :

- Οἱ κύριοι φροτῶν... ποῖον δόμοθ θὰ πάροιν γιὰ νὰ πᾶνε στὸ σταθμὸ τῆς Κηφισοῦς !...

Κάποιος ζωγράφος θέλοντας νὰ ζωγραφίσῃ μιὰ Ἀφροδίτῃ, πῆγε γιὰ μοντέλο μιὰ ὄμορφα ἀλλὰ σερμὴ καὶ ἀσχαρία νέα, ἡ ὁποία φάνοτανε σὸ ἀτελεῖς τὸν πῆρε πῶ ἀπὸ τὸ παραβᾶν νὰ βγάλῃ τὰ φορεμάτῃ τῆς. Μόλις γδύθηκε ἔβγαλε μόνον τὸ κεφάλι τῆς ἀπ' τὸ παραβᾶν καὶ εἶπε σὸ ζωγράφου :

- Εἶνε ἔτοιμη...
- Ἐλα λοιπὸν τότε... Γιατί ἀργεῖς ; τῆς φώναξε, ἀδμοιωνάτας ὁ ζωγράφος. Ἢ ποζάρῃ, γαὶ ἡ ὄχι ;
- Ἢ ποζάρῳ μάλιστα, εἶπεν ἡ νέα ἀλλὰ... νὰ μὴ μὲ βλέπετε σεις !...

Ὁ φίλος, μὸς καὶ τιμωροδόμοιοι, ἐτοιμάζονται νὰ πᾶνε νὰ γενομαίσουν.

- Ἄκουσε, λέει ἔξαπνα ὁ ἓνας σὶόν ἄλλο, ἐγὼ δὲν ξαναόχομαι ἄλλη φορᾳ σ' αὐτὸ τὸ εἰσιατόριο.

- Γιατί ;
 - Γιατί μὸς ἄλλάξαν τὸ παρφόρι μου. Μὸς τὸ πῆραν γδῆς τὸ βράδν ἀπὸ τὴν κομμίστρα καὶ μὸς ἄφισαν ἓνα ἄλλο.

- Καὶ τί φταῖν τὸ κατόστημα γι' αὐτὸ ; Κάποιος πελάτης θὰ τὸ ἄλλαξε. Ἢ τὸ ἀνεκλήθη ὁμοῦ ἐν τῷ μεταξὺ καὶ σῆμα θὰ σοῦ τὸ φέρῃ...

- Μὰ ἀκριβῶς γι' αὐτὸ τὸ λόγο δὲν θέλω νὰ ρθῶ σὸ εἰσιατόριο...

Στὸ καφενεῖο ἡ γεαρὸ σεφριτόρα ἔλεε σ' ἓναν νέο πὸν τῆς καίει ἀνοιδεστατο κόρτε :

- "Α, κύριε Πέτρο. Σὰς ἐκεπτόμουν ὄλη γάχα ἀπόψε,
- Ἐνενα ; ρωτᾶει συγκνημένος ἐκεῖνος.
- Ναι, εὐαί.
- Καὶ τί ἦτανε ἐκεῖνο πὸν σὰς ἔκανε νὰ μὲ σκεπτόσαστε ;
- Εἶχαι ἀρῆσει... ἀπλήρωτα τὰ ποτά !...

